

Dünya Lekesi

Seyyidhan Kömürcü

ŞİİR

7. BASKI

§

sonra madem insan kal adında bir beladır
insan dalgın bir belgedir kendisiyle hayat arasında
neden eve dönmekten ibarettir hayat
neden bazen simsiyah bir doğruyla denilir
devletin ve Allah'ın en iyi fikridir kış
bütün evlerin en mükemmel hatasıdır baba

başka incirin yarasını başka incir de bilmez gibi
talandır bu herkesle herkes olmak
kopan umur, ufalan ödün adıyla
iki lekenin birbirine dağılmasına sadece aşk mı denir
diğer zeytinin diğer zeytine fethi gibi
dilerim herkesin vaktiyle adı sinem olan
uzun bir yasa değer eli
sinem!
o kadar
o denli

EVEREST
www.everestyayinlari.com
f/everestyayinlari
/everestkitap
/everestyayinlari

9 789752 899872

SEYYİDHAN KÖMÜRCÜ

1978 yılında Mardin Derik'te doğdu. Gazi Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü'nden mezun. *Hasar Ayini* 2003 yılında, *Dünya Lekesi* 2012 yılında yayımlandı. *Dünya Lekesi* Fransızca ve Almancaya çevrildi.

SEYYİDHAN KÖMÜRCÜ

DÜNYA LEKESİ

§

Yayın No **1055**
Şiir **91**

Dünya Lekesi
Seyyidhan Kömürcü

Yayına hazırlayan: Mehmet Said Aydın
Kapak tasarımı: Emir Tali
Sayfa tasarımı: Veysel Demirel

© 2012, Seyyidhan Kömürcü
© 2011, bu kitabın tüm yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1. Basım: Şubat 2012
2. Basım: Aralık 2015
3. Basım: Şubat 2017
4. Basım: Şubat 2018
5-6. Basım: Şubat-Kasım 2019
7. Basım: Ekim 2020

ISBN: 978 - 605 - 141 - 987 - 2
Sertifika No: 43949

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 45099
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 513 34 20-21 Faks: (0212) 512 33 76
e-posta: info@everestyayinlari.com
www.everestyayinlari.com
www.twitter.com/everestkitap
www.facebook.com/everestyayinlari
www.instagram.com/everestyayinlari

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

bu kitap okuyanının huzurunu kaçırsın diyedir
onlaradır

İÇİNDEKİLER

her sabah ödümü koparıyor dünya

sinem 11
yas 15
sena 19
üç dağ 29

dedim belki de bir yere üzgün üzgün bakmaktır dünya

fena 37
feci 41
yetim 43
kış kahrı 47
esna 51
umur 55
hakir 59
insan 61
eşya 65
kumaş ile terzinin hikâyesi 67

her sabah ödümü koparıyor dünya

sinem

refik için annesinin **hatr**'ına

yüzünün üzülmeye çalışmış yerlerinden bahsediliyor
güya gövdenin ve sesinin başına su gelmiş, inanmazdım
herkesle hançersin de kendinle adın çıkmış sanki
kalbini özenle kırmışsın bütün eşyanın, ummazdım

incirin öte hatrı suyun kuşkusuz fikriyle üzgünüm
dilemiştim ki en çok kar yağmasın bu kış
bu kış kalp suyumla ıslanmasın yastık
dilemiştim ki yoktur aşk
bu mutlak hasar bu mükemmel hata
bu belki mümkün bir kusurdur sinemdeki
ama ödü varsa umru da var insanın ayarı gibi
anladım sanki, devlet neden şarap kullanmaz
neden en uzun suya en sessiz uzanır yüzün
neden en çok üzülmüş üzümün adı şaraba çıkar

sonra madem insan kal adında bir beladır
insan dalgın bir belgedir kendisiyle hayat arasında
neden eve dönmekten ibarettir hayat
neden bazen simsiyah bir doğruyla denilir
devletin ve Allah'ın en iyi fikridir kış
bütün evlerin en mükemmel hatasıdır baba

başka incirin yarasını başka incir de bilmez gibi
talandır bu herkesle herkes olmak
kopan umur, ufalan ödün adıyla
iki lekenin birbirine dağılmasına sadece aşk mı denir
diğer zeytinin diğer zeytine fethi gibi
dilerim herkesin vaktiyle adı sinem olan uzun bir yasa değer eli
sinem!

o kadar
o denli

yas

seni kırk kez sordular
bilmiyorum dedim
biliyordum

sana kırk yerde yıkanmadım
kirli değilim dedim
kirliydim

kırk uykuyu uyumadım sana
siz uyuyun dedim
uyudular

sana çok
her şeye en az iki defa baktım
kesmedim kesilmesi gerekenleri
kırıldılar

kalbimin çeşitli peygamberleriyle
tutup saçlarına eyyub anlattım
dedim senin de saçların *cumhuriyetin ilk günleri*

boynun gene boynun ve yüzünün üzgün yerleri
çok baktım ama seyretmedim sonra hiçbir şeyi

çünkü anladım: kırkı çıkmak ne demek
ne demek ölünce hep yirmi bir gram eksilen insan

sena

elim ayağım
epeydir kimin kime ne anlattığını bilmiyorum
adında hem ekmek hem gül geçen kimseyi görmedim
tanımıyorum
ben biraz yavaş
günde beş defa hiçbir şey yapmayan biri
ben biraz en üzgün baharatlara fena meyilli
mümkünse haşhaş
yoksa benzeri sözcüklerle de kırabilirim kalbimi
diyelim zencefil
diyelim hatmi

elim ayağım
başımdan geçenle aklımdan geçenin karıştığı bu masal
aşk her şeyi daha yavaş yapmaktır diye diye yürüdüğüm bir sokak
kalbinde tef ve delik
kalbinde dünya lekesi taşıyan bir çocuk resmi demişti
madem günde beş vakit kalkıp sana baktım
madem dünyanın bu kadar sabahını ben uyandım
ben uyudum bu kadar uykusunu
diledim dünyaya fena inanmış bir yüzüm olsun
kendimi seninle öldüreceğim dediğim feci bir kalbim
bir elim
bir ayağım
ağzıma doldurduğum rüzgârla üfleyeceğim sözlerim
diyelim fena
diyelim feci

elim ayağım
artık nereye ne götürdüğümü bilmediğim bu sapakta
sesini burada bırakıp giden şeylere baharat diyen o aktar dedi
tamam olmak küfür
tamam etmek hâşâ
bir ömür ağrıma gitse de dünyadan oluşmuş harfler
yarım dalgın ve kusurlu geldim ben buraya
günde beş defa hiçbir şey yapmamaktansa
kalıp sana baktım
kalıp sana bakmak oldu dünya
baharatları tek tek
zamanın bizi nasıl terlettiğini tane tane
dünyaya inanmış bir yüzü üzgün üzgün anlattım sana
dedim belki de bir yere üzgün üzgün bakmaktır dünya

dağlarına yedi
çarşılarına bir kez kar yağan doğu
durup beklemenin durup beklemekle devam ettiği günler
uyanınca da süren rüyalardan geldim ben buraya
diyelim fesleğen vardı
durup fesleğen çalıştım buralarda
diyelim fesleğen çalışmış kadar yoruldum ben dünyada
bil dedim
ilk kez ekmek ve gül geçecek yanımızdan
ilk kez ekmek ve gül geçecek adımızda
yalvarırım bizi dünyaya bulaştırma

elim ayağım
ilkin ruhunu ve duvarını duayla koruyan bir evde karıştı aklım
karıştı kalbim
doğu dağlarını yedi diyen ninem
her baktığını görmesin diye su içirdi kız kardeşlerime
rüzgâr yedirdi her bildiğini demesin diye
işte ona hep bir çukurdan baktım
hep yutkundum ninem ve dünya demeden önce
dağlarını yiyen doğunun adıyla bakışsız bu yüzü seçtim kendime
dedim belki de bir yutkunma yeriydi hayat
o avlu
o dam
o çocukluk
dedim belki de bir yutkunma yeriydi dünya

elim ayağım
yani kalbi yutkunmakla dolu kız kardeşlerim
bu nasıl mümkün
saçlarından başladılar konuşmaya
dedim değil mi ki simsiyah yaşımdayım
değil mi ki ekmeğimi yüzümün teri içinde yedim
ben de gitmeliyim artık o en fena bitkilere
çağırdığım haşhaş
gittiğim hatmi
olduğum zencefil
aslında hep bir odun sarsınlar onu içeyim dedim kendi kendime
duvarımızda dua
dualarda büyülü o nine

elim ayağım
taşıma düşman beğendirmekle geçirdiğim o günlerde
ben iyiyim de kalbim delik
ben iyiyim de burası doğu
ben iyiyim de çevrem kötü diye tarif edildiğim her yerde
bu farz dedim
bu farz
bu kesmediğim şeyleri uzatıyorum sanmanızdaki uzun kusur
bu kalbinizin kenarındaki yavaşlık
cümlelerimi yarım
beni duman eden her neyse onun adına
bu nasıl mümkün ki
önce gözlerimden başladım ben konuşmaya
akşamını gördüm dünyanın
merak kuşku ve bekleme yerlerini
hayatın beni tahtaya çıkardığı bir sabah
kırıldı *dünya soğuktur* diye yazdığım o kalem
o ayna

gördüm
nereye gitsem ben dik gölgem kamburdu bu dünyada

elim ayağım
sen gittin yağmurun sürdü sonra
denediğim taş çarşıları oldu dünyanın
sabır bitkileri
kırk uykusunu uyuduğum doğu
kırk yolunu yürüdüğüm sokak
hayat hep tuhaf bir yapışkanlıkla kaldı boynumda
dedim kırk sesle yıkansam da gitmez kalbimden sesin
ben dik gölgem kambur
bu leke başka

üç dağ

de ki dünya

ve dağlarına bu kadar üzgün davranan dünya
madem bu yağmur bu çamuru anlamıyor artık
sen dönerken ben bu kahrı bir ağız tadı olarak öneriyorum hayata
işte
derler ki ruhunda kocaman şüphe
kalbinde kara bir lekeyle doğarmış insan
insan
yani biri diğerini *kör kuyularda merdivensiz bırak*an

aslında giderim giderim bu dağ bana büyük
şu oda bana geniş
bu ev bana dar dediğim zaman
hiç işe yaramayan o çarşamba
simsiyah bir kadın
bütün çirkin sularımı içen o ağızla kaldım hayatta
dünya
biraz da kaldığım hayattan yazıyorum bu mektubu sana
çünkü sen ve hayat
yarısı gelinen yarısı kalınan bir yermiş bunu asla unutma

de ki dünya

geldiğim ya da kaldığım
beni tamam eden her neyse onun adına
sana gelmiştim hayatta kaldım yanlışlıkla
hayatta
ki istesem karmakarışık yağmur da diyebilirdim buna
kalbimde en güzel kara leke
başını ve sonunu unuttuğum o uzun cümle
şehirleri anladım
ama anlamadım bu kadar köyü neden gezdirdin yanında

bak benim kırk kere fotoğrafım da var kalbimle yan yana
işte burada dağlarım çok üzgün
burada hayatı sevme tehlikesi geçirmişim ben
burada merak ettiğim uykularını uyumuşum senin
simsiyah bir gülü dilim dilim vermişim sana
sönen bir ışık
biten bir şey gibi bitmiş kalbim
inanamadım dünya
sen dönerken evine dönüyormuşsun aslında
başını ve sonunu unuttum
bu yüzden artık her şeyin tam ortasını konuşmalıyız galiba

dünya dünya
yalvarırım artık bir gün beni uyandırma

dedim belki de bir yere üzgün üzgün
bakmaktır dünya

fena

aklının tam ortasına bir oğul düşünce babamın
dönüp dolaşan bir fenalık gibi söylenmiş göğe
beni suret et
oğul diye bir uçurum diliyorum kendime

annemin içine hüngür hüngür ağlayınca babam
alnında oğul terleri birikince
dünyaya bakma vaktim gelmiş
bir sesin bir yere bakması gibi fena
tuhaf bulaşıcı ve yapışkan bakmışım dünyaya

akşamına razı evimizde başı dönen bir sözcük olmuş cüzam
önce bir doğum lekesi sanılmış bu bakma halim
günün öğünlerine çarpan bir sözcük
kalkıp kendi kendine gezen bir sözcük
cüzam ve fena

bu ağaçta bir yanlışlık buldum
bu ağaçta çok düzgün bir dağınıklık diye diye yürüdüğüm o bahçe
kırk yıl aynı yere bakmakla edindiğim bu veba
beni getirip getirip buraya bırakan bitkiler gibi
alnında bir yer var
kullanılmamış bir yalnızlık
sanki durmadan bir çiçeğin kenarını anlatıyor bana
avucumda nem yüzümde ateş
kalbimde unutmak kadar feci sözler
unutmak
kırk yıl aynı yere bakan da unutmamış ki diğer yeri

adının ibret sesi çarpınca kulaklarıma
kendi bahçesinde başı dönen bir çocukluk
altı yetim kardeş
altı fena söz gibi iniyorum taş çarşılara
aklım yokuş kalbimde nal sesleri

ey beni buraya getirip getirip bırakmış şeyler
ey aklımın tam ortasında yırtık o umman
işte kırk yıldır fenayım aslında
işte kırk yıldır kendimin kardeşi gibi buralarda

buralarda

feci

diyebilirim ki kırk yıl sürdü içim
kırk yıl sürdü içimi titreten zaman
bu muamma
başımı en feci yastığa koyup
yüzündeki tek tanrılı dinleri denedim
yüzündeki en unutkan yerleri

diyebilirim ki bilinmeyen dualar buldum
başka bitkiler
ıhlamur
susmak ve yutkunmak

geldiğimde tek tanrılı dinlerde yer yoktu
suratımı astım
kırk vakt'e bakıp sana inandım

her duası feciyle biten bir ibadet çeşidi buldum
kırk yıl günde beş öğün yutkunmak
sefadan uzadı saç
cefadan uzadı tırnak

diyebilirim ki her duası feciyle biten bir ibadetti yaşamak

yetim

kendimi dışardan alıp içeriye koyduğum bir zor zamanda
çünkü daha inmek güç
inanmak asla derken kimsenin kışına
belki de hayret ve puslu o yüze yüzümü astığım bir ilk an
hatta korkunç bir telaş
bir mükemmel uçurumla vardım yanıma
işte şöyle kara bir baht
oralı değilim
işte böyle kusursuz bir suç
yanlıştır buralı sayılmam

sevmekle hiç kendimle alakam az bir zamanda
anlaşılmaz o humma özürlü bir vefayla kaldım ayakta
annemin kaza babamın bela döktürdüğü o kurşun için
oraya buraya değil yedi farzla vardım yanıma
işte bu yüzden artık her sabah çabucak uyanıyorum
işte bu yüzden
yetimim yetimim diyebilmek için sana

kahra atlas kedere itibar olduğum o gün
çünkü dışarıyla hiç kendimle çabuk anlaştığım bir gün
bağlandım yüzüyle yüzümü bir yetim gibi seven sabrıma
bağlandım beni dışarıdan edip içeri alan manaya
işte şuna korkunç çalıştım:
neden gidince hiç
hep dönünce uğramışım yanıma
işte şunu korkunç düşündüm
kime denir yetim
ondan başka kimdir kendine belâ

kış kahrı

aslında önce evleri sevmeye giderdi sesin
caddeleri sokak gibi sevmeye giderdi sesin
giderdin! ödü kopardı bütün eşyanın

sonra kuyu kuyu dolaştığım mahcup sular söyledi
yüzünüze güller
üzgün evler bozuk rüyalar
aslında bana herkesin uzağı var dendi
herkesin uzak adında bir masalı
inandım
dedim mutlaka masaldır bazıları

giderdin dedim
gittin ve gittiğin kırk gece sana uyudum
aklım ödünç
ellerim yanlış
dedim benim seninle kırk kere fotoğrafım var
senin bundan kırk kere haberin yok
dedim ve uyandım!
başkasının sesiyle devam ettim dünyaya

yok yok
sonra muhakkak ruhum yırtıldı benim
aklım yırtıldı da bunu sular söyledi
doğru yukarıdan aşağıya düşen şeylere denirmiş
zaten dünyaya masalını düşmeye gelirmiş insan

sonra sonra anladım
insan ancak güzel bir acıyla kalabilirmiş dünyada
bazen gidilirmiş
gitmekle ilgili şiirler okunurmuş ya da
uyudum uyandım uyudum uyandım
başkasının ayaklarıyla devam ettim dünyaya

esna

herkesin bıçağı yok bir esnada
eşyanın devamı
senin tamamın olduğum bir evde
sana en uzun yarımlardan bahsediyorum

ben açıkçası seni yanımda hep siyah bir huy gibi taşıdım

kendi masalından düşene biz denir bir vakitte
insan durup kuyusunu beğenmeye gelir bir dünyada
birkaç kişiydik güya
birkaç iş vardı
birkaç ev
iki ömür üç defa eşyanın asıl yerini aradım

aramak eşyanın en kötü yeridir bu bıçak başka
ruhumu kestim ruhumu kestiğim bir zaman biçimidir esna
bu sefer bütün suları daha iyi düşündüm
siyah huylu adamlar var bir dünyada
bak sen sustukça kalbime kaçıyor sesim
bak kendimin devamı değilim ben
yüzümün devamı değil gövdem
yazık ki terbiye eşyaya mahsus insan unutkan
eskinin eski kıymetiyle utan dedim
utan ve güle kırmızı davran

eski seslerin aşkıyla ilgilendiğim o vakit
elimde alnın elimde ağız tadın
elimde seni sevme tehlikesi geçirdim diye bir ilan
gül'e sabır et sabr'a bıçakla katlan

başka hayal girince aşkın girmediği evlere
kapının sesine inanmak feci
biz demek korkunç
zaman yok esna yalan
eşyanın asıl yeri kimin haddi
kimin hesabı sevişmeyi artık unuttum sanmak

iki kişiysek neden üç ağız tadımız var
neden kâğıt elimizi keser
elimizi keser masalını yazdığımız bıçak

umur

kır'kardeşim neslihan'a

beni içeride taş atmaya benzeten evlerde üç kusurlu fotoğrafım
[vardı
yani babamla annemin birbirine kırk yıl anlattığı üç masalım
işte bu yüzden sana her an bir gülü simsiyah verebilirdim
düşün
bir gülü simsiyah
bir gülü dilim dilim

aslında sana bir şey anlatacağım ve ödün kopacak
gittin
alnında kapkara bir işe başladım
çalışkan o acıyla çıktım karşıma
dedim ağrıma gidiyor dünyadan oluşmuş harfler
dedim bu yüzden yavaştır aklım
sakardır kalbim
öyle ki hayatı sevmek tehlikesi geçiriyorum bazen

aslında sana bir şey anlatacağım ve umrun kopacak
çalışkan o ağrıyla alnımda ölmüş kuşlar
artık her gece özenle bu iki çukuru örtemiyorum
artık bazı yerlere gözlerimi katlayıp gidiyorum
bazen olmak kötü meyveler düşürüyor kalbimden
öyle ki bir odunu sarsalar
onu da içiyorum bazen

güya sana bir şey anlatacaktım
simsiyah
dilim dilim
gittin
çalışkan bir acıyla kaldım yanımda
gittin
her gün bir bardak su döküyorum dünyaya

hakir

içimin canına okudum
bu yüzden sadece ona

yine de kalktım gezdim dünyada
beyaz!
güya bembeyaz şeylerden bahsedecektim
lirik parmaklarıma dökülen mürekkeple canıma bulaşan ağu
[mesela
madencilerin elindeki demirin ağrısı ya da
tam ortasındayken bir ömrün
bulaştı canıma dinmez bir masal
bir kalmak acısı

aslında bembeyaz şeylerden bahsedecektim
bir güle kırmızı davranmanın masalında kaldım
toydum ve hakir
dedim bileye bileye ettiğimiz şu heykel ne kadar da çirkin
ne kadar da sakar şu ettiğimiz akıl
şu dalgın merhamet
şu yol şu yordam

yine de kalktım yürüdüm dünyada
leke bir kalbin kenarındaki yavaşlık
soğuk bir yüze bulaşmış masal gibi
dünya yuvarlaktır dediler
yanlış ve uzundur anladım

kalktım ben de yürüdüm bir sürü yanlış fotoğrafta
zehir zehir çevirdiğim sayfanın kalbinden edindiğim leke mesela
toydum ve hakir
dedim dilerim sokak öldürsün sokağa seslenenleri
sonra umur vurulunca bir kalbin ara sokağında
sanki dünya iyileşmez anladım
dünya ve doğu iyileşmez asla

üç çizik attı kalbime doktor
her sabah aç karnımla üç kere seni unutmalıyım sandım
sessizce alnından indim
bıçak çektim dünyaya

insan

sanki kuyumu beğenmeye geldim

yüzü dünya lekesi ve mağdur
parmakları bu kadar lirik olanı sevdiğimden beri
her eşyanın en kötü yeri
bir bıçağın en korkunç fikriyim

aslında bıçak ve eski bazen kırmızı bir işe yarar
uğrun uğrun kaş
yavaş yavaş göz
beni burada uzun uzun bırakan ol sebep
bakın kolay değil bir yüzü her sabah katlayıp saklamak
her akşam bir çukuru özenle örtmek
tam değil yarım yarım şeylerden bahsediyorum hep
dilimde dönmeyen şık bir ölüm var
şık bir kuyu şık bir umur şık bir öd
bak hep dersi tarih olanlar var
hep suyu ve zamanı yanlış çevirenler var bir dünyada
bak bu soyu sopadan gelenlerin masalı ahşap bir yalan
ahşap ve yalan

yine de masalımdan düşmeye geldim

aslında bana seni ve denizi yanlış bir maviye çevirdiler
bu yüzden hep tenhaydı ağzım yavaştı aklım
her yanlış kalbin tam ortasında güya tercüman
ellerimin yalnız kaldığı her masada en feci kambur bendim

kambur bendim ve kalmak adında bir huyu sevdim
gitmedim zehir zehir doldurduğum defterlerden başka
beni henüz gitmeye ikna etmedi dört kuyu kitap
dilime dolanmadı hiçbir ağu
sözün güzeli değilim zamanın incesi olamam
sokağa seslenenleri öldüren sokağın kahrıyla
derler ki kalbi acilen fazla olan biriyim
kederin atlası hâşâ!
eskinin eski kıymeti değil
düpedüz lekeyim
şahsen kambur sadece kekeme

eşya

bu mektup sana değil/
konuşma yaşına gelen eşyalara/ demiri dövenin elinden canıma geçen ağrı büyüyor/ sabahları beni dışarı çıkaran acı ağacı/ geceleri beni eve gönderen zaman/ yapmamam gereken şeyler/ kalbime sürtünüp büyüyen delik/ zaman hızlı ama vakit geçmiyor/ öyle ki bezen yukarıdan attığım öfkeyi aşağıdan toplayabilecek kadar hızlı çarpan bir kalbim var/ okudum/ öfke yavaş yavaş düşüyormuş aşağıya/

bu mektup sana değil/
bakma yaşına gelen eşyalara/ utandığım bir yüzü oluyor bazı eşyaların/ durmadan bir yerimi kurcalıyor yoksulluk/ kalbi kırık bir ok nereyi vurabilirse orası oluyorum bazen/ gövdemi doldurduğum alkolle/ gözlerimi kırmızı kırmızı edip bakıyorum yüksek binalara/ hepimiz *dünya soğuktur* diyen o nineden olmadık mı/
inin aşağı/ izledim/ öfke yavaş yavaş çıkıyormuş yukarıya/

bu mektup sana değil/
duyma yaşına gelen eşyalara/ günün öğünlerinden yapılmış bir mutsuzluğa çağırıyorsunuz birbirinizi/ günde kaç kere yanımdan geçiyorum/ aklımdan hem ekmek hem gül geçiyor/ siz yoksunuz/ ayın ortası her pazartesi/

bu mektup sana değil/
susma yaşına gelen eşyalara/ dünyanın kaç harikası var biri de yutkunmak/ önümü ilikleyip çıktığım dışarılar/ biliyorsunuz bazı fotoğraflarda canı sıkılan bir ağaç gibi bakıyorum dünyaya/ umduğum felaket bu değildi diyorum/ *bu dünyada birini sevdik o da öldü* diye karşılandığım bir yasta/ göğe bakıyorum/ ben de aferin diyorum tanrıya/
çünkü şöyle savaşlara inandım/ sonuncu dünya savaşında kaç asker intihar etti/ kaç kez yutkundu dünya/ olsam mutlaka yanlış yerde nöbet bekleyen bir asker olacaktım/ kırk gün kırk gece aynı dalgınlıkla/

bu yüzden bu mektup sabaha karşı yalnız olan bütün eşyalara

kumaş ile terzinin hikâyesi

ben genellikle şunu bilmeyen biriyim
bazı hikâyeleri
kumaş mı anlatır
terzi mi

derler ki terzi ne yapayım diye çağırırmış kendini
her sabah her akşam kendini çağıran bir terzi
anlatırmış
velev ki benim iple kumaşa dediğim bir çukurdur
kundağını diktiğimin kefenini de diktiğim o sabah
ilk kez ne yapayım diye çağırdım kendimi
buralar düz ne yapayım
kumaş varsa terzi olurum
bataklık varsa kurbağa

derler ki kumaş ne yapayım diye çağırırmış kendini
her sabah her akşam kendini çağıran bir kumaş
anlatırmış
velev ki benim iple terziye dediğim bir çukurdur
kundağını olduğumun kefenini de olduğum o sabah
ilk kez ne yapayım diye çağırdım kendimi
buralar düz ne yapayım
terzi varsa kumaş olurum
kurbağa varsa bataklık

ne yapayım

bkz.
dünya

bkz.
insan demekten başka

ne yapayım

bu kitabın masalı

ön sıralarda oturan

her şeye tıpatıp uyan
ve her şeyi çoktan bilenlerin

mümkünse uykusunu kaçırsın diyedir

bir şey yapılması gerektiğini ve de hemen
çoktan biliyoruz
ama daha erken olduğunu bir şey yapmak için
ama artık geç olduğunu bir şey daha yapmak için
çoktan biliyoruz

ve işlerimizin yolunda olduğunu
ve bunun böyle süreceğini
ve bunun anlamı olmadığını
çoktan biliyoruz

ve suçlu olduğumuzu
ve suçlu oluşumuzda bir suçumuz olmadığını
ve elimizden bir şey gelmeyişinde suçlu olduğumuzu
ve bunun bize yettiğini
çoktan biliyoruz

ve belki de ağzımızı tutmanın daha iyi olacağını
ve ağzımızı tutmayacağımızı
çoktan biliyoruz
çoktan biliyoruz

ve kimseye yardım edemeyeceğimizi
ve bize kimsenin yardım etmeyeceğini
çoktan biliyoruz

.....

ve her seferinde bir şeyin olacağını önceden kestirdiğimizi
ve her seferinde haklı çıkacağımızı
ve bundan bir şey çıkmayacağını
çoktan biliyoruz

ve her şeyin yalan olduğunu
çoktan biliyoruz

.....

ve bunu çoktan bildiğimizi
çoktan biliyoruz.

Hans Magnus Enzensberger
Çeviren: Sezen Duru